

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencla v právní věci žalobce: **H. M.**, zastoupeného Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2024, č. j. OAM-806/ZA-ZA11-K18-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2025, č. j. 20 Az 37/2024-66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Žalovaný rozhodl, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje.

[2] Žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného městský soud jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku městského soudu se žalobce (stěžovatel) bránil kasační stížností, v níž odkázal na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítal, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Městský soud nenapravit pochybení správního orgánu spočívající v ignoraci stěžovatelova vyjádření ze dne 13. 8. 2024. Bylo přitom prokázáno, že vyjádření stěžovatel žalovanému skutečně

doručil. Žalovaný tak byl povinen se s ním vypořádat. Vypořádání námitky městským soudem není logické a řádné.

[5] Vyjádření ze dne 13. 8. 2024 bylo obsáhlé a odkazovalo na podklady, které jsou relevantnější než podklady žalovaného. Pokud by se s nimi žalovaný a soud seznámili, nemohli by dospět k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

[6] Stěžovatel namítal nesprávnost závěru ohledně nebezpečí, které stěžovateli jako Kurdovi v případě návratu do Turecka hrozí. Stěžovatel se vyhýbá vojenské povinnosti. Žalovanému stěžovatel sdělil konkrétní námitky k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalovaný i soud však tyto námitky odmítli bez řádného zdůvodnění. Z dokazování soudu vyplynulo, že v zemi původu stěžovatele dochází k diskriminaci Kurdů, a to i vojáků v rámci výkonu vojenské služby, včetně nasazení branců do bojů v Kurdistanu proti Kurdům. Obavy stěžovatele nebyly žalovaným vyhodnoceny správně. Stěžovatel podporuje opozici proti současnému režimu prezidenta Erdogana a podporuje opoziční stranu HDP (turecky Halkların Demokratik Partisi, kurdsky Partiya Demokratîk a Gelan, česky Lidově demokratická strana, pozn. NSS). Účastnil se před svým odchodem demonstrací na podporu této strany. Na demonstraci na podporu Kurdů v I. byl fyzicky napaden a zraněn odpůrci za pomoci vládních bezpečnostních složek. Nebezpečí hrozící v případě návratu je bezprostřední a reálné. Správní orgán předložené důkazy opomenul.

[7] Stěžovatel dále uvedl, že již v žalobě namítal, že žalovaný označil jeho tvrzení o ústrcích a fyzickém napadení za nevěrohodná, ačkoli pro to nebyly splněny podmínky. Soud měl rozhodnutí žalovaného z tohoto důvodu zrušit. Soud dal stěžovateli za pravdu, přesto uzavřel, že stěžovatel neuvedl žádné okolnosti, které by vedly k závěru, že se jedná o pronásledování nebo hrozbu vážné újmy. I tento závěr soudu je nelogický a nepřezkoumatelný. Závěr není ani správný.

[8] Stěžovatel uvedl, že v České republice našel nový domov, naučil se česky, má zde podporu blízké rodiny a do budoucna zajištěnou práci. Je zde spokojený, má zde zázemí a přátele. Rozhodnutí žalovaného je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého života.

[9] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil, zrušil také rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] **Žalovaný** se ve vyjádření ztotožnil s rozsudkem městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je přípustná.

[12] Vzhledem k tomu, že jde o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud tomu tak není, je namísto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout jako nepřijatelnou.

[13] Výklad zákonného pojmu *přesah vlastních zájmů stěžovatele*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, učinil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě

pokračování

„rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu“. Podle uvedeného usnesení je kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Stěžovatel nenamítá žádný z prvních tří důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, spočívajících v potřebě vytvoření, sjednocení či revize judikatury k relevantním právním otázkám; neshledal je ani Nejvyšší správní soud. Zbývá tedy posoudit, zda městský soud zásadně pochybil s možností dopadu do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[15] Takovým pochybením může být i nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Nepřezkoumatelnost je ovšem třeba vykládat jako nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat, nikoli jako subjektivní nespokojenost s výrokem či jeho důvody (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, rozsudky NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Ads 260/2022-24, ze dne 27. 1. 2023, č. j. 6 Afs 337/2021-40, a mnoho dalších). Nepřezkoumatelnost v tomto smyslu Nejvyšší správní soud u napadeného rozsudku neshledal. Městský soud reagoval na všechny žalobní námitky a lze seznat, z jakých důvodů shledal žalobu stěžovatele nedůvodnou.

[16] K žalobní námitce ignorace vyjádření stěžovatele ze dne 13. 8. 2024 žalovaným městský soud výslovně konstatoval procesní pochybení žalovaného. Dokazování obsahem vyjádření doplnil nikoliv proto, aby vadu žalovaného napravil, ale za účelem posouzení, zda tato procesní vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[17] Stěžovatelova námitka, že jeho vyjádření ze dne 13. 8. 2024 by při řádném vypořádání ovlivnilo závěr o tom, zda splnil podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, je zcela paušální a nijak konkrétně nepoukazuje na skutečnosti vyplývající z jeho vyjádření ze dne 13. 8. 2024 či k němu přiložených listin, které by vyvracely závěry a argumenty žalovaného a městského soudu. Takto formulovaná námitka není způsobilá relevantně zpochybnit závěr učiněný městským soudem (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36, ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 117/2011-223, ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, 488/2005 Sb. NSS, či rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).

[18] Uvedl-li městský soud, že „žalobce nemohl vycházet z žalobcova vyjádření, které není zařazené ve správním spisu“, jde o evidentní chybu v psaní, která nezpůsobuje nepřezkoumatelnost ani věcnou nezákonnost rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

[19] Stěžovatel dále brojil proti hodnocení svých tvrzení o ústřích a fyzickém napadení a jejich věrohodnosti. Otázkou hodnocení věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Mezi tzv. indikátory věrohodnosti patří „zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45). Rovněž detailnost popsání příběhu je jedním z podstatných indikátorů věrohodnosti žadatele (usnesení

NSS ze dne 8. 8. 2024, č. j. 5 Azs 29/2024-31). Městský soud souhlasil se stěžovatelem, že žalovaný nehodnotil věrohodnost z hlediska všech relevantních kritérií, neboť v rozhodnutí výslovně posoudil pouze vnější konzistentnost. Při vlastním posouzení však městský soud shledal, že stěžovatel neuvedl konkrétní okolnosti, které by svědčily o azylově relevantním pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Stěžovatel namítal také nesprávnost tohoto závěru městského soudu, nepoukázal však na žádné jím tvrzené konkrétní skutečnosti, od nichž nesprávnost závěru odvozoval.

[20] Azylově relevantní obava z pronásledování musí být založena na přiměřené pravděpodobnosti, nikoli pouze hypotetické možnosti (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 39/2019-77). O přiměřený stupeň pravděpodobnosti jde tehdy, jestliže nežádoucí jednání ze strany státních orgánů země původu (např. uvěznění, zahájení trestního stíhání) není v obdobných případech ojedinělé (např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Vychází se z toho, zda osoby nacházející se v obdobném postavení jako žadatel jsou vystaveny pronásledování, přičemž se nejedná o ojedinělé případy. Jedním z argumentů svědčících pro závěr, že žadateli s přiměřenou pravděpodobností nehrozí nebezpečí pronásledování, může být i jeho bezproblémové vycestování ze země původu (rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40). Ani ojedinělé uplatnění politických práv není považováno za natolik zásadní postoj, který by měl odůvodnit pronásledování žadatele o azyl z důvodu uplatňování politických práv (rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29). Pokud jde o nebezpečí vážné újmy, která odůvodňuje poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, uplatňuje se test reálného nebezpečí, který je přísnější než test přiměřené pravděpodobnosti (rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).

[21] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval otázkou postavení kurdské menšiny v Turecku. Uznává, že Kurdové v Turecku čelí významným nesnázím, ty však bez přistoupení specifických individuálních okolností nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 nebo hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (srov. např. usnesení ze dne 18. 1. 2023, č. j. 10 Azs 246/2022-37, či ze dne 2. 3. 2023, č. j. 1 Azs 256/2022-29). Azylově relevantní mohou být typicky až opodstatněné obavy politicky aktivních členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (srov. např. rozsudky ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35, ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019-57, usnesení ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 180/2022-3, ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Azs 48/2022-35, ze dne 15. 12. 2022, č. j. 2 Azs 149/2022-42, nebo ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 314/2022-34). Žádná z těchto situací ve stěžovatelově případě nenastala.

[22] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ani povinnost výkonu vojenské služby, ani její odmítání bez dalšího nezakládají důvodné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, povolání do armády tak obecně nelze považovat za azylově relevantní důvod (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, nebo rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2006, č. j. 3 Azs 396/2005-88). Městský soud nadto poukázal na skutečnost, že právní řád stěžovatelovy země původu umožňuje významně zkrácenou, tzv. placenou vojenskou službu (body 39 a 43 rozsudku městského soudu).

[23] K tvrzené obavě stěžovatele, že bude v turecké armádě šikanován a bude muset bojovat proti kurdským bratrům, městský soud uvedl, že jedinci vyhýbající se odvodu

pokračování

nejsou kvůli své národnosti diskriminováni a od odvedenců se neočekává, že se budou účastnit bojových akcí. Tato konstatování městského soudu odpovídají podkladům ve správním spise (konkrétně Informaci Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska – Turecko: Obecná úřední zpráva o Turecku, 1.2. Ozbrojený konflikt mezi tureckým státem a PKK, 5. Kurdové, 9. Jedinci vyhýbající se odvodu do armády a dezertéři ze srpna 2023). Zprávy, z nichž žalovaný a soud vycházeli, stěžovatel zpochybnil jen paušálním nesouhlasem. Uvedení konkrétních stížných námitek přitom nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v žalobě či pouhým odkazem na žalobní námítky (rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[24] Nejvyšší správní soud shrnuje, že jeho ustálená a jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námítky obsažené v kasační stížnosti. Městský soud v napadeném rozsudku výklad obsažený v relevantní judikatuře následoval. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení městského soudu, jež by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kasační stížnost proto svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, protože je ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[26] Nejvyšší správní soud kasační stížnost sice odmítl, na což v rovině náhrady nákladů řízení obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., avšak k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného přezkumu (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, odkazující na usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). O náhradě nákladů řízení proto Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu